

[Kaj V. Andersen.]

ansvaret for, det kirkelige liv på stedet. Jeg vil finde det ganske rimeligt, om man overfører disse kirker — vi kunne nævne domkirkerne, vi kunne nævne Marmorkirken, vi kunne nævne Holmens Kirke, disse store gamle kirker, som er meget, meget kostbare i vedligeholdelse — overførte ansvaret for dem til kulturministeriet, således at de kirkelige budgetter ikke kunstigt oppustes til glæde for dem, der gerne rakker dem ned.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Jeg opfatter spørgsmålet som udtryk for ønske om, at der fra statens side stilles øgede midler til rådighed til vedligeholdelse af folkekirkens kirker, således at de kirkelige ligningsmidler i tilsvarende omfang kan frigøres til anden anvendelse.

I spørgsmålet nævnes særlig visse meget gamle kirker, men størsteparten af folkekirkens kirker er jo meget gamle, og de skal alle vedligeholdes på en tilbørlig måde.

En gennemførelse af en egentlig restaurering eller hovedstandsættelse vil som oftest betyde en alvorlig belastning af de stedlige kirkelige midler, det er jeg enig i. Der er imidlertid gammel hævde for, at staten træder hjælpende til i sådanne tilfælde. I indeværende finansår er bevillingerne til dette formål på 6,2 mill. kr. Af bevillingen ydes der årligt et halvt hundrede tilskud, som i gennemsnit dækker ca. $\frac{1}{3}$ af de samlede restaureringsudgifter.

Opretholdelse og fortsat ajourføring efter prisniveauet af denne bevilling anser jeg for meget ønskelig, men jeg må i øvrigt principielt være af den opfattelse, at det er rimeligt, at folkekirkens medlemmer selv bærer hovedparten af udgifterne til vedligeholdelse af folkekirkens kirker. De ved kommunalreformen etablerede større fællesligningsområder skulle også skabe bedre grundlag for løsningen af opgaver af større økonomisk rækkevidde.

Jeg kan derfor ikke tilslutte mig tanken om, at staten helt og holdent skulle påtage sig udgifterne til vedligeholdelse af visse kirker.

Efter en grundig overvejelse kan jeg heller ikke tilslutte mig tanken om, at en bevilling til dette formål i givet fald skulle søges på kulturministeriets budget.

Hvorfor ordningen skulle gælde ved visse

stærkt besøgte kirker, hvorved formentlig tænkes på kirker med stort turistbesøg, er mig heller ikke ganske klart, når henses til, at stort turistbesøg i reglen også giver kirker gode indtægter.

Mit svar på det stillede spørgsmål må altså blive negativt. Jeg skal dog for fuldstændighedens skyld og også under henvisning til de bemærkninger, hr. Kaj V. Andersen gjorde for et øjeblik siden, bemærke, at jeg i tilfælde, hvor en bevaringsværdig kirke måtte gå ud af brug, er indstillet på at forhandle med kulturministeren om statens overtagelse af kirkens vedligeholdelse som et fredet mindesmærke under nationalmuseet. Denne løsning er blevet resultatet i de — jeg må i sandhedens interesse sige ganske få — tilfælde af den art, som har foreligget.

Kaj V. Andersen (V):

Jeg takker den højtærede kirkeminister for svaret, der vel nok ikke kommer ganske bag på mig.

Jeg vil dog gerne fastholde, at selv om man imødekom den hensigt, jeg lægger frem her, så ville det stadig væk være sådan, at den danske folkekirkens medlemmer overvejende ville bære udgifterne til vedligeholdelsen af kirkerne.

Vel, vi skal nok tage små skridt også på dette område, så jeg vil blot slutte med at efterlyse kirkeministerens vurdering af ønskeligheden af at hæve det loft, som kommunalbestyrelserne via den såkaldte 20 pct.s regel lægger over væksten i de kirkelige budgetter. Det var dog et stykke af vejen, om en lempelse her kunne komme på tale.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Det sidste spørgsmål er et spørgsmål, som man møder rundt omkring i landet, når man deltager i kirkelige diskussioner med menighedsrådene. Jeg synes, at spørgsmålet er af en sådan vigtighed, at det fortjener en overvejelse i retning af, om spørgsmålet ikke ville være tjent med at blive forhandlet med menighedsrådsforeningen, og det vil jeg gerne tage under overvejelse.

Kaj V. Andersen (V):

Så vil jeg da gerne takke kirkeministeren for specielt den sidste bemærkning.

Hermed sluttede spørgsmålet.